

Arrest

nr. 74 357 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 mei 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juni 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2011 dient verzoeker, van Egyptische nationaliteit, een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Caïro in Egypte.

Op 27 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“De garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen: bijlage 3-bis is ontvankelijk en aanvaard ; het visum dient echter geweigerd te worden voor de volgende redenen:

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

* Andere:

-Plotse stortingen van grote sommen geld op de bankrekening met het oog op de visumaanvraag: storting op 15/05/2011 van 40000 EGP en datum van indiening van het visum op 18/5/2011. Bovendien is de herkomst van het geld onbekend.

-Aanvraag van 60 dagen is niet gerechtvaardigd.

* Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen

* Band met de garant wordt niet aangetoond.

* Geen enkel bewijs van gefundeerdheid van de aanvraag

* Invitatiebrief/ uitnodiging onvoldoende expliciet

* Ontbreken recent verlofattest dat de duur van het gevraagde verblijf dekt

* Geen bewijs van beroepsactiviteit

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

* Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit legale winstgevende activiteit.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

“Machtsoverschrijding, schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de juridische en feitelijke overwegingen in de motivering onjuist zijn.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

Andere

Plotse stortingen van grote sommen geld op de bankrekening met het oog op de visumaanvraag : storting op 15.05.2011 van 40000 EGP en datum van indiening van het visum op 18.05.2011. bovendien is de herkomst van het geld onbekend.

Aanvraag van 60 dagen is niet gerechtvaardigd.

- Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen; Alle bewijzen aangaande contacten met de garant werden overgebracht. Er kan geen discussie over bestaan dat verzoeker met de garant zeer regelmatige contacten hebben.*
- Band met de garant wordt niet aangetoond; Omtrent de band met de garant kan geen discussie bestaan, gezien de zeer uitvoerige stukken.*
- Geen enkel bewijs van de gefundeerdheid van de aanvraag; Ook dit klopt totaal niet.*
- Invitatiebrief/uitnodiging onvoldoende expliciet; Ook dit klopt totaal niet.*
- Ontbreken recent verlofattest dat de duur van het gevraagde verblijf dekt;*
- Geen bewijs van beroepsactiviteit; Verzoeker is nog student.*
- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld;*
- Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.”*

Cfr. Supra.

Dat verzoeker evenwel met klem wil benadrukken dat alle stukken al gegeven zijn, en daarenboven zeer volledig overhandigd zijn, zodat de verwerende partij niet zonder het materieel een formeel motiveringsplicht, iuncto de zorgvuldigheidsbeginsel te schenden, komt tot zulk een weigerende beslissing.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11 519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvraagbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de juridische grondslag en naar de determinerende redenen op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum kort verblijf wordt besloten. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3. Het wordt niet betwist dat artikel 32 van de Visumcode toepasselijk is op huidig geschil. Dit artikel luidt als volgt :

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodes, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VISverordening.”

Artikel 14 van de Visumcode luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...).”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32.1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

2.1.4. Artikel 32.1, b) van de Visumcode bepaalt onder meer dat het visum kan geweigerd worden indien de aanvrager het doel en de omstandigheden van het verblijf niet aantoonbaar maakt. Het is, gelet op de motivering, voornamelijk deze weigeringsgrond die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing.

2.1.5. Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist, niet juridisch aanvaardbaar en onwettig is en benadrukt dat *“alle stukken al gegeven zijn, en daarenboven zeer volledig overhandigd zijn”*, zodat verwerende partij niet tot een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kon komen. Hij poogt zijn bewering dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven onjuist zijn, te staven met een in bijlage bij zijn verzoekschrift gevoegde stukkenbundel. Hij voert derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.1.6. De Raad onderstreept dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet toekennen van een visum kort verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om

de motieven te weerleggen. Waar hij dus ten aanzien van enkele weigeringsmotieven stelt "dit klopt niet", zonder meer, toont hij geenszins aan dat de beslissing onrechtmatig is.

2.1.7. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verschillende documenten, met name een afprint van de consultatie van zijn visumdossier bij de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken – Dienst Vreemdelingenzaken, een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis), een uitnodigingsbrief, foto's van bezoeken aan Caïro en Alexandrië in de periode 2008 tot 2010, een programma "toeristisch verblijf" voor verzoeker, een kopie van het internationaal paspoort en van de identiteitskaart van verzoekers garant, loonbrieven van zijn garant, een bewijs van verblijf in een hotel in Egypte van zijn garant en facturen van het gsm-verbruik van zijn garant,

Deze werden echter niet allemaal aan de verwerende partij overgemaakt ten tijde van de visumaanvraag. Voor zover het dus stukken betreft die pas ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift voor de Raad worden voorgelegd, kan het verwerende partij dan ook niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. De Raad kan geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand in bijlage bij het verzoekschrift worden neergelegd. Immers dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De stukken die wel bij de visumaanvraag werden gevoegd, worden hierna besproken.

Niet alleen kan verzoeker dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat "alle stukken al gegeven zijn en daarenboven zeer volledig overhandigd zijn, bovendien vraagt hij de Raad in wezen om een nieuwe beoordeling van zijn visumaanvraag, terwijl hierop niet kan worden ingegaan omdat de Raad daarmee zijn bevoegdheid als annulatierechter zou overschrijden.

2.1.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de volgende documenten bij de visumaanvraag werden gevoegd :

- Een attest van Korablue Airlines, waarin wordt gestipuleerd dat verzoeker als lid van een cabin crew wordt tewerkgesteld vanaf 1 maart 2010
- Een uitnodiging vanwege de families R. en S. om naar België te komen als toerist
- Een verzekeringsattest van Allianz
- Eén gsm-factuur zonder vermelding van de bestemming
- Eén loonfiche van mevrouw R.
- Een kopie van het paspoort van mevrouw R.
- Een verbintenis tot tenlasteneming door mevrouw R.
- Een bankrekeninguittreksel op naam van verzoeker.

2.1.9. Over de verbintenis tot tenlasteneming bestaat geen betwisting. Verzoeker doet gelden, in weerwil van wat de verwerende betoogt in de bestreden beslissing, dat er geen discussie over kan bestaan dat hij regelmatige contacten heeft met de garant. De uitnodiging is slechts één document dat geen regelmatige contacten aantoont, nu het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten, het gsm-factuur voor de maand december 2008 maakt geen melding van de naam van de oproepen en vermeldt wel dat het land van bestemming Egypte was, doch dit toont evenmin aan dat verzoeker de bestemming was. De verwerende partij heeft dan ook niet op kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoeker geen regelmatige contacten en evenmin een band met de garant heeft aangetoond.

2.1.10. Voorts betwist verzoeker niet dat hij geen recent verlofattest heeft voorgelegd dat de duur van het gevraagde verblijf dekt en dat hij niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en stelt hij, tegenover het motief dat er geen bewijs is van beroepsactiviteit, dat hij nog student is. Daarmee geeft verzoeker aldus zelf aan dat aan het attest van Korablue Airlines niet langer van toepassing is. Het motief dat er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf is dan ook pertinent en deugdelijk, net zoals het niet betwiste motief dat verzoekers voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld.

2.1.11. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover hij beschikt. Het feit dat hij het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich geen middel tot

vernietiging van de bestreden beslissing uit. Op basis van de aan verwerende partij bekende feiten op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en alleen al op grond van de hiervoor besproken motieven is de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit gekomen dat het visum aan verzoeker diende te worden geweigerd om reden dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zijn aangetoond. De overige motieven kunnen als overtollig worden beschouwd zodat verzoeker geen belang heeft bij het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop.

2.1.12. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Schending van artikel 8 van het E.V.R.M.

Door de beslissing tot weigering van het visum wordt het privé- en gezinsleven van verzoeker geschonden.”

2.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Nu verzoeker op geen enkele wijze aanvoert op welke wijze artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing met de voeten zou zijn getreden, moet het middel als onontvankelijk worden afgedaan.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker zijn aanvraag werd geweigerd zonder dat hij voldoende de kans heeft gekregen om zijn situatie toe te lichten.

‘bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel gaan feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Waar verzoeker middels verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert en verzoeker hierbij de mening is toegedaan dat hij niet voldoende de kans heeft gekregen zijn situatie toe te lichten en verwerende partij hem, met het oog op een correcte feitenvinding, direct en persoonlijk inlichtingen had moeten vragen of hem in de gelegenheid had moeten stellen stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aldus de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting lijkt aan te voeren, nu hij wijst op een gebrek aan direct en persoonlijk contact met het bestuur.

2.3.3. De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167 887 en OPDEBEEK, I., "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een door hem gevraagd voordeel, met name het verkrijgen van een visum kort verblijf, te verlenen. Het gehoord worden van verzoeker diende *in casu* dan ook niet plaats te vinden. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Overigens houdt de hoorplicht niet in dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoeker heeft zijn standpunt kunnen uiteenzetten ter gelegenheid van zijn visumaanvraag: de bewijslast met betrekking tot de gegrondheid van een aanvraag ligt immers bij de aanvrager zelf en verzoeker is derhalve in de mogelijkheid gesteld om zijn visumaanvraag met bewijsstukken te staven. Reeds in het eerste middel werd geoordeeld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op kennelijke onredelijke wijze of op grond van een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. In het kader van het derde middel toont verzoeker evenmin aan welk document door de verwerende partij ten onrechte zou zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, kunnen worden aangenomen.

2.3.4. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij heeft tweemaal het gekweten rolrecht ten belope van 175 euro betaald, bijgevolg dient haar eenmaal dit bedrag terugbetaald te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS